

Quiet Eudald!

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)
"ding, ding, ding, ding, ding..."

Aquell so desagradable l'havia acompanyat tota la vida. De fet, hi vivia al costat. Fins i tot l'havia fet servir de rellotge ("apa, a treballar", es deia). De petit el seu ding era amenaçador ("quiet Eudald!", deia la mare amb autoritat). I és clar, més endavant era ell qui pronunciava aquestes mateixes paraules ("quiet Martí...", li deia). Durant un temps, el ding de les 8:36 li semblava música celestial: la Rita passava amb la pressa de qui perd el tren i ell la sospirava en secret des de la finestra.

Ara però, la insistència puntual del seu so penetrant l'ha convertit en un avís insuportable. I més quan la puntualitat és l'última de les seves prioritats. L'acaben de jubilar uns malparits que han decidit que ja no serveix per l'única cosa que sap fer: premsar taps de suro. Ara el senyal d'avís només li sembla una barrera estúpida. Una manera de fer perdre el temps a la gent. Una enganyifa, com la seva merda de jubilació. Perquè tothom sap que quan sona el senyal acústic i baixen les barreres del pas a nivell, el tren encara triga una bona estona a passar. I tot i així ningú gosa creuar. Tothom s'espera. Potser perquè el seu ding encara té un no sé què d'amenaçador o potser perquè amaga la fermesa de la mare: "quiet Eudald". I tot això amb una freqüència de vint minuts!

Què collons. No sé què hi faig esperant com un marrec obedient. Avui passo.

"Eudald Cantallops i Mitjans, ha mort el 20 d'octubre, als 61 anys. La seva esposa, Rita Camps; fill, Martí; pares, germans, nebots, familiars i amics preguem per la seva ànima. Cerimònia demà, a les 16 hores al tanatori. Descansi en pau."

Gustau